

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

6 francs per jaar.
Een blad afzonderlijk 15 centimes.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 15 centimes per drukregel.
Reclamen, vermissen en andere artikels vooraan of midden in het blad: 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 8 SEPTEMBER.

Van alles wat.

Eene groote omwenteling in het kieserskorps, voor gemeente en provincie, is op handen. Heel de burelerij, het leger officieele ambtenaars, benevens de meester-gasten van fabrieken, enz. worden kiezer gemaakt zonder voorwaarde van cijns noch bekwaamheid.

Van eenen anderen kant zijn landbouwers, die kiesrecht hadden mis aanrekening van het derde pacht, op eens van de lijsten geschrapt. — Dit is eene schreeuende onrechtvaardigheid. Onze landbouwers zijn katholiek, en daarom worden zij door de liberale kopstukken uitgemaakt voor domkoppen, ploegen die in God gelooven, enz. en men cijfert ze brutaal weg.

Eenieder begrijpt het oneerlijke, het schandige van dergelijke maatregelen.

Doch, bij al die nieuwigheden is nog eene andere: een liberaal blad, *la Gazette* zegt hier het volgende over:

« De nieuwe kieswet beslist bij overgangsmaatregel, dat al de meerderjarige burgers, zullen toegelaten worden, om van den 25 september tot den 1 October, het exama af te leggen; noodig voor hunne inschrijving op de kieslijsten voor gemeente en provincie, en om aldus deel te nemen aan de gemeentekiesing van toekomend jaar.

« Het exama biedt hogenaamden een moeijelijkheid aan. Elk persoon hebbende een min of meer regelmatig geschrift en gene af te slechte spelling, kennende de vier regels der cijferkunst en hebbende eenige onderrichting over het stelsel van maten en gewichten en over de aardrijkskunde van het land, is zeker van het exama af te leggen; de vaderlandsche geschiedenis mag ten strengste, den aanvrager onbekend zijn. »

Wij roepen hierop de bijzondere aandacht. Laat ons, nu men onze gewijze, met alle geweld wilt versmachten, met hardnekkigheid en volharding, gebruik maken van de wapens die ons overblijven. Het exama, ziedaar nu de groote kwestie van den dag. Men wil onze boeren doen doorgaan voor uitsluitelijk ongeletterde domkoppen. Wij kennen onze buitenlieden beter, en wij roepen hun toe: Op! op! van den 25 Sept. tot 1 October toekomende zult ge met overgroot getal naar het examen komen om die fijnerikken eens te loonen, dat er onder den blauen boerenkies niet alleen meer zedelijke waarde huist, maar ook ruim zooveel verstand en geleerdheid dan onder de frakken der ministerieele budgetknagers. Niet geslapan! Te naaste jaar wordt er op vele plaatsen een grooten slag geleverd; laat niet door traagheid en gerustheid den zegepraal ontspannen. Er moet onmiddellijk de hand aan 't werk geslagen worden, zonder verwijl, zonder aarzeling.

Dat elkeen in zijne omgeving rondzie; hoereven zijn er niet, die meerderjarige zijn, en die met hunne weinige geleerdheid volkomen het examen zullen kunnen afleggen? Hier een broeder, daar een zoon, ginds een knecht? — Nog eens, niet geslapan, de tijd is kort, men moet zich onmiddellijk voorbereiden.

De weigende zitting van 1882-1883, die geëindigd is, heeft nagenoeg 10 maanden geduurd. Het is een der langste zittingen welke sedert 1850 hebben plaats gehad en hij heeft aan de lasten-betalers meer dan 322,000 fr. gekost.

In die som is alleen begrepen de vergelding van 200 gulden per maand, welke volgens de grondwet aan ieder onzer 138 Volksvertegenwoordigers moet betaald worden.

Indien men al de uitgaven moest bijeen rekenen

welke de overdreven verlenging van den zitting heeft veroorzaakt, men zou dicht bij de som van 1 miljoen geraken.

De logie heeft gezeperd wanneer men in aanmerking neemt dat het gouvernement daarvoor aan zijne moederheid niets anders dan slecht werk heeft opgelegd. Writen tegen de vrijheid, oorlogswetten en voor achttien miljoen nieuwe belastingen, dat zijn de vruchten van dien laudurigen zitting.

De kleine burger moet altoos de potten betalen, die de groote breken.

De logie heeft gezwoeren het lijk van het katholicisme in den put te werpen.

De kosten daartoe behoeven reeds miljoenen. Maar tot heden is er nog niets in den put gevallen dan de penningen van de burgerij.

Het lijk ligt nog altijd vast op dezelfde plaats en schijnt zich van dag tot dag nog vaster te leggen.

De logie vraagt nieuw geld om de pogingen te vernieuwen. De sterke drank die, matig genomen door den werkmans een krachtwekkend middel is, en de tabak, die een genoeglijk tijdverrijf voor den arbeider is, worden getroffen.

De minderen betalen de dwaasheden der grooten!

Men zal bemerkt hebben dat verscheidene artikels, zoowel der belastingwetten als der kies-hervorming, in de Kamer gestemd zijn geworden met *éne enkele stem meerderheid*.

Deze omstandigheid bewijst dat, al zijn er in de Kamer een twintigtal leden meer die zich liberaal noemen dan er katholieken zijn, de politiek van het ministerie die meerderheid niet heeft waarop een gouverneme t moet kunnen staat maken om te mogen zeggen dat het vast in zijne schoenen gaat.

Van partijwetten met eene stem meerderheid gestemd, kan men niet zeggen dat zij de uitdrukking zijn van den wil der bevolking, dat zij beantwoorden aan het grondbeginsel in de Grondwet geschreven: alle macht komt uit het volk.

Integendeel, men mag te recht beweerden dat die wetten door de overgrote meerderheid van het land verworpen en veroordeeld worden.

Wij zegden hooger dat de zitting der Kamer dit jaar ongeveer tien maanden geduurd heeft. Veel is er gedaan voor de politieke twisten, voor het gevecht en kraakel tegen de pastoors en de katholieken, voor te schermen tegen kerk, kapellen en godshuizen. Miljoenen zijn daar bij doozijnen voor gestemd geworden.

Maar wat is er gedaan voor onze belangen? Waar is de aangekondigde wet op het landbouwkrediet? Waar dat op de koopernietigende gebreken? Waar dat op de landelijke tramwegen? Wij zullen er maar drij nemen, om in den hoop te pakken.

Voor de belangen van het land is er niets gedaan.

Het kongres der officieele schoolmeesters zal dit jaar te Hasselt plaats hebben den 7, 10 en 11 September.

Het bijzonderste voorwerp der bespreking is het volgende: *Ken middel om aan de kinderen de zedeler te onderwijzen, zonder van Godsdienst te geseagen*. Ziedaar hetgeen aantoonde welke leemte in hun onderwijs bestaat.

Na het kongres, zoo meldt de *Flandre liberale*, zullen de onderwijzers en onderwijzeressen, ten getalle van 300, eene reis naar de tentoonstelling

welken zij elken dag nog herdacht. Nadat de godsdienstige oefeningen geëindigd waren, bleef zij nog eenige oogenblikken bidden, terwijl de geloovigen langzaam en eerbiedig de kerk verlieten. Plotseling werd zij uit hare godvruchtige gewoonten getrokken door een licht gerucht; zij wepden het hoofd om, en bemerkte een meisje van 9 à 10 jaren, dat eenige stappen van het Lieve-Vrouwebeeld was neergekueld. Treder hield het kind de oogen naar het beeld van de Moeder des Zaligmakers gericht en had halfluide: « O Moeder van Jesus, Moeder van barmhertigheid, heb toch medelijden met mij, eene arme wees, ik weet niet tot wie mijne toelucht nemen dan tot u, die, zoals mijne overledene moeder mij dikwijls zeide, de troosteres der bedrukten, de beschermster der onderlooze kinderen zijt. Ach, sta mij toch bij, verlaat mij niet, maar wees mij eene tweede moeder! »

Het ongelukkig kind weende en snikte. M^o Mondeville was door die woorden en tranen bewogen. Zij trad nader en wachtte in stilte tot dat het meisje zou opstaan en de kerk verlaten. Nu volgde zij het kind op en vroeg, wanneer zij beiden aan de kerkerdeur waren gekomen, zonder te toonen dat zij iets gehoord had:

— Wat deert u, mijn kind? Gij ziet er zoo bedroefd uit. Hoe bevindt gij u hier zoo alleen? — Ach, madame, antwoordde de kleine, ik ben bedroefd omdat ik zoo ongelukkig ben.

— Ongelukkig, gij, en nog zoo jong! — Het is heden den verjaardag der dood van mijnen goeden vader, hervatte het meisje, en de verledene week is mijne moeder hem in den Hemel gaan veroogen.

— O, het was dan voor uwe overledene ouders, dat gij daar in de kerk zoo vurig bad? — Ja, madame, voor hen en voor mij; opdat God hun eene plaats bij de Engelen wille geven; voor mij, opdat Maria en Jesus mij willen bijstaan, want ik ben zeer ongelukkig.

— Maar, mijn kind, uwe klederen duiden toch geen ellende aan!

van Amsterdam doen en eenige dagen in die stad verlijven.

Wat moeten die heeren geld hebben! Het zijn de burgers, nijveraars, winkeliers en herbergiers die de plezierreises der officieele schoolmeesters betalen.

Als men de liberalen in hunne dagbladen en meetings moet gelooven, dan is er niemand meer bezorgd voor het lot van den werkmans dan zij.

Maar prat'n zijn geene oorden. In het Senaat zegde de rijke en liberale minister van finantien:

« De werkmans moet zijne teering wat inkorten, indien zijne neering niet goed gaat, of hij moet meer werken om zijn dakloot te vermeerderen. »

« Wat menschlievendheid! En al de rijke liberalen, die gemakkelijk op de kussens zitten, hebben de nieuwe belastingen gestemd en denken dus als de heer Graux.

Dat de werkmans zijn pijpje en zijn glaasje genever een derde meer moet betalen, wat geeft dat aan de liberale bazen? Als de werkmans niet kan toekomen dan moet hij zich een knoop inden buik leggen of zich de nagels van de vingers werken.

De medaties van moed en zelfopoffering zijn uitgedoeld te Brussel. Het liberaal ministerie — dat nog altijd beweert voor den werkmans te zijn — heeft aan die uitdeeling niet de minste plechtigheid gegeven.

Geen enkele redevoering is er nagesproken: voor de minste prullerij die men inricht worden er redevoeringen met dozijnen uitgekraamd — voor den werkmans geen woord.

Die wordt ontvangen, zegt de *Gazette* zelfs, door een specie van deurwaarder.

Men heeft de lijst der gemedailleerden afgelezen en velen zijn niet meer verschenen omdat zij allen begraven waren.

Als men de werklieden zoo lang laat wachten, als men al de schoone daden, in een jaar, begaan, in eens wil beloonen, dan zou men van dat oogenblik ook eene wezenlijke plechtigheid moeten maken.

Men speelde *si j'etais roi*, zegt een liberaal blad. « Welnu, als ik koning was, zegde een werkmans, zou ik het boeltje anders doen draaien en van tijd tot tijd die heeren eens doen marcheren zoals ik wilde. »

Maar... om koning te zijn moet men kracht-dadigheid hebben.

In de jury waarvoor de kiezers hun examen moeten afleggen, moet een katholieke onderwijzer zijn. Elwel, zoo partijdig is de wet, dat zij dien onderwijzer, welken zij bekwaam erkent om te zien of anderen het genoeg zijn, *onbekwaam oordeelt om zelf kiezer te zijn*.

De bisschop van Namen is dood en onder zijne papieren is eene rekening gevonden van de kosten der vrije scholen, in zijn bisdom alleen.

De vrije scholen, in de provincie alleen, hebben 4 miljoen 332 duizend fr. van houthen gekost en jaarlijks 922 duizend fr. van onderhoud en jaarwedden.

De gestrevers nu nog maar voor den bisdom. Onze tegenstrijvers zouden wel doen zulk schoone voorbeeld te volgen ten opzichte van de officieele scholen.

Het ministerie is al over de vijf jaar aan 't roer en wat heeft het reeds voor het stoffelijk welzijn

— Het is waar, madame, zoolang mijne ouders leefden, had ik aan niets gebrek. De arbeid hanner handen was toereikend om mij te onderhouden en op te voeden. Na de dood mijns vaders won moeder nog genoeg om ons beide het noodige te verschaffen. Maar nu, helaas! heb ik niets meer dan eenige kledingstukken, en niemand wil zich mijner ontfemen.

— En uwe familie dan? vroeg de weduwe. — Ik heb een oom, antwoordde het meisje treurig, en ik hoopte dat hij medelijden met mij hebben en mij in zijn huis nemen zoude; maar het schijnt dat hij dit niet kan doen, omdat hij zelf vier kinderen heeft, en hij zegt dat hij geene middelen genoeg heeft om zich met een kind meer te gelasten.

— Maar kunt gij u niet tot een der vrienden uwer overledene ouders wenden? — Die hebben mij naar mijn' oom gezonden. De pastoor dezer kerk, de eerw. heer Moreau, die mijne moeder gedurende hare ziekte dagelijks kwam bezoeken, is dezen morgen nog bij mijn oom geweest, en heeft hem geseekt van mij toch niet te verlaten. Doch mijn oom antwoordde hem, dat hij zich niet met mij niet kon gelasten.

— Arm kind, hervatte M^o Mondeville, hij moet sich dan in zeer bekrompen toestand bevinden, of een ongevoelig het hebben. En wat gaat gij nu doen?

— Ik was in deze kerk gekomen om het aan God te vragen, antwoordde het meisje zuchtend; maar ik heb bedroefd toen ik de kerk binnen trad, maar ik heb de H. Maagd zoo vurig gebeden van mij onder hare bescherming te nemen, dat zij mij, geloof ik, niet zal verlaten. Ik vind mij thans ook meer gerust gesteld; ik ga nu naar den eerw. heer Moreau, en ik zal doen wat hij mij zeggen zal van aan te vangen. Ik wil werkzaam en opassend zijn, en in alle den raad volgen, welke mijne moeder mij stervende heeft gegeven, waar en waarin men mij ook moge plaatsen.

Naarmate het weeskind sprak, volde de wed.

van 't volk, wat heeft het voor den landbouw, die nationale bron van welvaart gedaan?

— Niets!

Al wat het bestuur onzes lands gedaan heeft en zal blijven doen kan in twee woorden gezegd worden:

« Oorlog aan den godsdienst en om dien oorlog te voeren, miljoenen verkeistingen. »

Ziedaar de politiek met de werking en de plannen der katholieke partij.

Voor de laatste weigende kiezing kondigde M. Malou publiek een ministerie van landbouw aan. Onberekenbaar is het goed, dat voor ons land daar zou uitgeleed zijn.

Ofschoon de liberalen zegepraalden en M. Malou zijn plan niet kon verwezenlijken, bleef hij toch den landbouw verdedigen en beschermen en gaf hij een zeer merkworlijk schrift in het licht over de aardappelen kweek in België.

Zijn voorbeeld volgden, richtten de katholieken overal konferentien in om onzen landbouw, die kwijnt en teniet gaat, te redden, en te beletten dat onze arme, diepbeproofde landbouwers van gebrek en ellende naar vreemde gewesten zonden moeten verhuizen.

In de katholieke vergaderingen, in de katholieke drukpers wordt de hervorming van onzen landbouw druk besproken.

Ja! de katholieken zijn de ware beschermers van landbouw en werkmans. De liberalen zijn volksbedridders!...

Onlangs nog werd er te Brussel door de *Societe scientifique* eene vergadering gehouden, waarin M. L. Serstevens op den rampzaligen toestand van den belgischen landbouw wees.

Men vertelt 500 MILJOEN in vier jaar, riep hij uit, om de haven van Antwerpen, en slechts EEN MILJOEN EN HALF om de wegen te verbeteren, en men schijnt te vergeten dat wij in België een overgroot getal kleine eigenaars-landbouwers hebben die eenvoudige werklieden zijn, maar die de levenskracht en den rijkdom van het land uitmaken; wil men van hen, door gebrek en ellende landverhuizers of opstandelingen maken?

Zal ons gouvernement naar die heilzame raad gevoelen, naar die wijze lessen luisteren?

Neen! wat geeft aan onze ministers de landbouwer, — die stomme ploeg die nog in God gelooft, — wat geeft het hun of de boer welvarend is of van gebrek verkwijnt, zoolang hij maar zijne contributen betaalt!...

En betaalt hij niet, omdat hij niet KAN, zij zullen hem wel dwingen!... Droeve tijden!

Alle weken zijn er eenen hoop gemeenten, wier begrooting veranderd en verzwakt is, op klacht van den gouverneur der provincie.

Zij zullen niet lang en laatste alle-door passeeren om eens 12, dan 20, eene anderen keer 30 en zelfs tot in de zestig.

Dat is eene aardige manier van liberaal te zijn! Men ontkent aan de gemeenten alle vrijheid; men wintent haar alle recht, om zelf al hare zaken te regelen; men verandert en verbreekt al wat zij bezist; men legt haar kosten op die de gemeente moet betalen, — en dat al voor die stomme schoolwet en den politieken kieswinkel.

Een socialisten blad van Antwerpen, de *Werker* is verantwoordig over de onzedelijkheid die in de liberale partij heerscht.

Wij zijn de vijanden van de katholieken, zoo schrijft dat blad, maar wij moeten bekennen dat al die smeering-beelden, die de openbare plaatsen ontsieren, door liberalen opricht zijn. Al die vuile printen, vuile schilderijen, enz. zijn door

Mondeville haar medelijden en hare genegenheid voor hetzelve toemenen.

— Gelukkig de bedrukten, die gelooven en bidden, zegte zij, want zij zullen in hunne gebeden verhoord en in hunne droefheid vertroost worden.

Hierna weelde zij zich tot het meisje, en sprak: — Ik geloof dat Jesus en de H. Maagd uw gebed verhoord hebben en u ter hulp zijn gekomen. Zeg mij voorveest uw naam.

— Ik heet Rozina Poncelet, madame. — Goed; breng mij nu bij den eerw. heer Moreau.

— En waarom, madame, wilt gij mij bij den biechtvader mijner moeder zaliger brengen? vroeg het kind.

— Dewijkt hem misschien een middel zou kunnen aanduiden om u spoedig eene andere moeder te geven, was het antwoord; in alle geval wees verzekerd, dat gij niet verlaten zult blijven.

De weduwe en hare beschermeling waren weldra bij den geestelijken aangekomen. Het was een grijsaard, die sedert veertig jaren in die parochie was, hij was bemind, geacht en geerd voor al het goed, dat hij persoonlijk deed, en voor datgene, wat hij door godvruchtige en medelijdende personen liet verrichten. Bij het binnentreden der weduwe groette hij haar beleeftelijk, drukte haar zijne verwondering uit van haar met dit weeskind te zien, dat hij zijne « goede Rozina » noemde, en vroeg welk haar verlangen was. De goede dame verzocht hem eenige woorden afzonderlijk te zeggen, waarna zij hem uitlegde wat er tusschen haar en Rozina in de kerk was voorgevallen, alsmede het medelijden en de genegenheid die zij dadelijk voor het weeskind had opgevat. Ook deed zij hem haren toestand kennen, vroeg hem eenig bericht wegens de ouders van Rozina, en wegens de bevinding harer familie.

De achtbare geestelijke had dadelijk het inzicht dieker goedgehartige vrouw geraden en beantwoordde elk harer vragen, waarna zij hem haar verlangen te kunnen gaf van Rozina als kind aan te nemen

liberalen gemaakt, worden door hen bewonderd en gekocht. Liberale onderwijzeressen geefte gekleed met eene pracht gelijk geen deftige meisjes gekleed gaan; het is waar dat zij hunne traktementen van 3000 tot 5000 fr. toch moeten opmaken!

Ik ken eene normale school waar 124 jongens en 217 meisjes in zijn, die leeren voor schoolmeester en meesters.

Allen hebben beurzen.

't Is het land, 't hen ik en gij en iedereen welke deze beurzen betalen. Die heerkens en jufferkens studeeren, eten, drinken ten geheele of ten deele op onze kosten.

Uit de schole getreden zullen zij, weder op onze kosten, een postje met weinig werk en veel trek krijgen, met ons den spot drijven, onze overtuigingen bestrijden, onze gemeentevrijheden belachen en helpen afbreken.

Aan het liberaal bestuur hebben wij de wildaad te danken van aldus onze toekomstige vervolgers te mogen worden, kweeken en de wapens verschaffen om ons te bevesten.

In een land als het onze, waar het gezond verstand nog niet versmacht is, kan zoo iets niet lang meegaan, omdat het de algemeene verontwaardiging moet opwekken.

Over eenigen tijd droomde koning Leopold dat hij drie soorten van ratten zag: vette, magere en eene blinde.

Als een koning zoo iets droomt dan moet hij absoluut weten wat dat beteekenen mag en dadelijk werd een sterrekijker bijgeroepen.

— Kunt gij mij zeggen, vroeg de koning, wat die ratten zijn, die ik in mijnen droom gezien heb?

— Zeer gemakkelijk, zoo sprak de man. De vette zijn uwe budgetknagers en officieele schoolmeesters, de magere ratten is uw volk en de blinde, dat zijt gij, Sire.

— Blind? blind? — sprak de koning; dat precies niet: ik zie wel — maar — ik doe liever de oogen toe.

Kleinen-Oorlog.

Wij hebben dus, sedert gisteren, eene kleine verandering in de themas der manoeuvres, tegevolge der handelwijze van kolonel Chazal, die, in plaats van zich naar Florennes-Stave te begeven, in allerhaast naar Oret, Mettet, Biesmes en Bouffionl-gomarcheerd was, zijz meester makende van de doorgangen die aan de 4de divisie toekomen moesten verlenen tot Entre-Sambre-et-Meuse.

Oret, 5 sept.

De korrespondent van een brusselsch dagblad schrijft:

Ik heb mij, door bosschen en velden naar Oret begeven, waar naar alle waarschijnlijkheid de eerste aanval moest plaats hebben.

Rond 9 ure begon het te regenen en tot 1 uur 's middags is er overvloedig veel water gevallen. Toen ik te Douvrou aankam, hoorde ik reeds het bulderen van het kanon, en eenigen tijd nadien kon ik mij bij het 2de gidsen en 38te batterij te peerd voegen, die eenige schoten lossen op eene groep kavalerie, waarnaast zich de minister van oorlog en zijn staf bevond.

De kavalerie der ooster-divisie bevond zich bij mijne aankomst, op de bergvlakte rechteover de Peterskapel. De postie scheen mij niet heel gunstig. Eerst zijn de generaal Van der Smissen en vervolgens de minister van oorlog en zijn gevolg tot daar gekomen, doch de vijand vertoode zich niet en het 2de gidsen was niet geplaatst om

en voor hare opvoeding te zorgen, terwijl zij hem verzocht hiervan kennis aan haren oom te geven.

— Madame, zegde de priester, gij hebt een goed werk verricht, waarvoor de Hemel u zal zegenen. Ook zult gij zonder twijfel veel vreugde en genoegen aan dit kind belevens: zij is zacht-aardig, dougzaam en gewillig. Bij hare sterfbed gezeten, zegde mij hare moeder: « Het denkbeeld pijnigt mij, dat ik Rozina, mijn eenig kind, welhaast moet verlaten. Wie zal voor haar zorgen en op den goeden weg houden? dit weet ik niet; doch ik ben zeker, dat God haar niet zal verlaten en haar weldra eene andere moeder zal geven.... »

Deze gedachte, ja deze verzekering, brengt mij nog eenigen troost aan... Gij ziet het, madame, zoo ging de geestelijke voort, dat deze voorzorg der stervende zich verwezenlijkt heeft; gij zijt de vrouw, die in haren doodstrijd heeft willen aanduiden en die door de hand van God in zijnen heiligen tempel was geleid om er het kind der arme weduwe op te nemen.

Na deze woorden riep de geestelijke het meisje en zeide:

— Mijn kind, God is uwer gedachtig geweest: deze goede en rijke dame wil u bij zich nemen om als eene tweede moeder voor u te zorgen. Gewis zult gij hierin geerne toestemming en u steeds gehoorzaam en braaf vredegen.

— O, ja, riep Rozina vreugdevol uit; o, ja, ik wist wel dat de H. Maagd mijn gebed zou verhooren en mij niet zou verlaten.

Zij wilde de dame Mondeville haren dank uddrukken; doch zij was zoo zeer aangedaan, dat zij geene woorden kon vinden. Zij wierp enen teederen blik op hare weldoener, kuste hare hand en besproede dezelve met tranen. Ook de weduwe was diep bewogen en weende insgelijks van aandoening.

— Kom, mijn kind, sprak zij, kom nader en omhels mij. Gij zult in mij eene moeder aantreffen, die voor uw geluk en welzijn zal zorgen.

De weduwe nam afscheid van den geestelijke, en begaf zich met haar aangenomen kind naar de

ROZINA

OF HET

WEESKIND.

1.

In 1845 woonde te Parys M^o de weduwe Mondeville, die sedert de dood van haren echtgenoot, over twee jaren, aan de handelszaken had vaarwel gezegd en afgezonden leefde. Zij had geene kinderen, en smaakte het grootste genoegen met het welzijn harer familie te behartigen en de armen te troosten en te helpen. Hare nichten en seven beantwoordden echter nietaan de weldaden, die zij van haar ontvingen; zij waren ondankbaar en benijdten zelfs dat zij tranen droogde door den behoeffigen eene behulpzame hand toe te reiken.

Op zekeren dag begaf M^o Mondeville zich naar Rouaan, waar eene belangrijke zaak haar had geroepen, en nam haren intrek bij eene bloedverwante van haren overleden man. Zij verbleef aldaar eenige dagen, en maakte, na afgedane zaak, van deze gelegenheid gebruik om de merkwordegheid te bezichtigen, welke de stad aanbood. Op zekeren dag, dat zij tegen den avond zich in de kerk van Saint-Ouen bevond, welke ter gelegenheid der Meimaand heerlijk was versierd, en waar het beeld der Moeder van Jesus onder eenen troon van bloemen en loover prijkte, knielde zij neder en bleef lang in het gebed verslonden; zij bad God en de Moeder-Maagd voor haren dierbaren echtgenoot, dien de dood haar had ontrukkt, doch